

Arrest

nr. 118 229 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 21 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 4 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 februari 2013, met kennisgeving op 22 februari 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 15 september 2009 in België verblijven, werkwilg zouden zijn, aan de slag zouden kunnen zodra zij een verblijfsvergunning zouden hebben, zelf werkzaam wensen te zijn in plaats van financiële steun van het OCMW van Stabroek te krijgen, Nederlandse les volgen (zie voor G. H.: "Deelcertificaat van de Module BE NT 2 — Breakthrough 1" afgegeven door Centrum Basiseducatie Antwerpen vzw op 14.02.2011; "Deelcertificaat van de Module BE NT 2 - Breakthrough 2" afgegeven door Centrum Basiseducatie Antwerpen vzw op 23.02.2011; "Deelcertificaat van de Module BE NT 2 - Breakthrough 3" afgegeven door Centrum Basiseducatie Antwerpen vzw op 11.05.2011; bewijs dat hij op wachtlijst staat voor BT4 afgegeven in september 2011; voor G. L.: "Inschrijvingsformulier schooljaar 2010-2011" afgegeven door Centrum Basiseducatie Antwerpen vzw; "Deelcertificaat van de Module BE NT 2 - Breakthrough 2" afgegeven door Centrum Basiseducatie Antwerpen vzw op 23.02.2011 ; "Deelcertificaat van de Module BE NT 2 - Breakthrough 3" afgegeven door Centrum Basiseducatie Antwerpen vzw op 11.05.2011; bewijs dat zij op wachtlijst staat voor BT4 afgegeven in september 2011), deelnamen aan een cursus maatschappelijke oriëntatie (zie voor beiden Attest van deelname Cursus Maatschappelijke Oriëntatie" afgegeven door Inburgering Provincie Antwerpen), en een getuigenverklaring voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 15 september 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 25 november 2010. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar twee maand 10 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat betrokkenen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend hebben op 21 juni 2010 omwille van de gezondheidstoestand van de moeder van G. L.. Liana fungeerde als voornaamste mantelzorgster voor haar moeder T. R. die ziek is. Het is inderdaad zo dat betrokkenen een aanvraag 9ter indienden op die datum, op 30 september 2010 werd deze ontvankelijk bevonden en op 06 september 2011 werd de aanvraag van de moeder ongegrond bevonden, op 08 februari 2013 werd de aanvraag van betrokkenen ongegrond bevonden, waardoor ook dit geen buitengewone omstandigheid vormt.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten (zie voor G. L.: "diploma AVI 1 schooljaar 2009-2010" afgegeven op 01.06.2010; "Attest van schoolbezoek" afgegeven op 14.09.2011; voor G. H.; "diploma AVI 1 schooljaar 2009-2010" afgegeven op 08.06.2010; "School attest" afgegeven op 14.09.2011). kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De raadsheer van betrokkenen stelt dat hun asielaanvraag geweigerd werd niettegenstaande de familie in Armenië in hun wijk diverse problemen ondervonden te wijten aan de Azeri-afkomst van de moeder van G. L. en de gemengde afkomst van G. L.. De raadsheer heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan we kunnen concluderen dat dit effectief zo is. De vrees die betrokkenen hebben dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De fouterse vermelding van problemen die betrokkenen ervaren zouden hebben en opnieuw zouden kunnen ervaren bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Meester Jean Claude Vanhalst haalt aan dat betrokkenen niet de financiële middelen heeft om een vliegtuigreis naar Armenië te bekostigen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van

tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De advocaat van betrokkenen verwijst naar het feit dat er in Armenië geen diplomatieke vertegenwoordiging van België is om er een verblijfsaanvraag in te dienen. In dit verband willen we erop wijzen dat betrokkenen hun aanvraag om machtiging tot verblijf per koerier in kunnen dienen bij het visumcentrum van België te Moskou of Sint-Petersburg (zie www.belgiumvac-ru.com)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Op pagina 5 van het verzoekschrift voeren verzoekers de schending aan van "het vertrouwensbeginsel, objectiviteitsprincipe, motiveringsplicht, overschrijding of afwending van macht". Op pagina 7 van het verzoekschrift kan men ontwarren dat verzoekers de schending aanvoeren van de "algemene zorgvuldigheidsplicht, motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel en dus een beoordelingsfout". Vervolgens bekritisieren zij de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een enige middel halen verzoekers de schending aan van het vertrouwensbeginsel, het objectiviteitsprincipe, de motiveringsplicht, overschrijding of afwending van macht, de algemene zorgvuldigheidsplicht en een beoordelingsfout.

Verzoekers stellen wel degelijk elementen te hebben aangehaald die rechtvaardigen dat hun aanvraag in België kon worden ingediend en niet via een diplomatieke post in het buitenland, gezien de samenhang en het geheel van de door hen voorgelegde elementen. Zij halen de lange duur van de asielprocedure aan, gekoppeld aan de medische regularisatieaanvraag van verzoeksters moeder, de problemen op schoolgebied en recreatie voor kinderen van gemengde etnische afkomst, evenals het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Armenië waardoor de transportkosten in samenhang met het gebrek aan woning in Armenië een grote struikelblok vormen en buitengewone omstandigheden uitmaken waarom de aanvraag in België werd ingediend en niet in Armenië.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland".

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. Als algemene regel geldt aldus dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu steunt werd verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard op grond van de volgende motieven: (...)

[nvdr: verzoekers kunnen niet gevolgd worden waar zij stellen dat een aanvraag via koerier complicaties, vertragingen en vergissingen met zich meebrengt. Zij beperken zich tot loutere verklaringen die niet gestaafd worden met een begin van bewijs].

De verwerende partij merkt op dat aldus werd geantwoord op de door verzoekers in hun aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden. Zij stellen in het middel dat zij niet akkoord zijn met die beoordeling. Daarmee tonen zij evenwel niet aan dat de bestreden beslissing de aangevoerde rechtsnormen zou schenden of dat de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Het enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

2.3. Verzoekers bekritisieren de bestreden beslissing inhoudelijk en stellen dat er een beoordelingsfout werd begaan zodat zij de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht die in casu een onderzoek vergt van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partijen bijzonder moeilijk maken om hun aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partijen houden voor dat de door hen aangevoerde buitengewone omstandigheden ten onrechte niet werden aanvaard.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheden aanvoerden:

- verzoekende partij G.L. verleent als voornaamste mantelzorger hulp aan T.R. die ziek is,
- gebrek aan financiële middelen om vliegtuigreis naar herkomstland te bekostigen,
- afwezigheid van diplomatieke vertegenwoordiging van België om in Armenië de aanvraag in te dienen,
- schoolafwezigheid van de kinderen, die geruime tijd in België schoolgaand zijn en zeer goed geïntegreerd zijn, wat nadelig is voor de schoolresultaten,
- ouders kunnen kinderen niet alleen achterlaten bij zieke grootmoeder waarvoor één der verzoekende partij mantelzorg verschaft en hun achterlaten is een mishandeling en gaat in tegen de regels van respect van een normaal familiaal leven.

Voor het overige halen verzoekers elementen aan die zij zelf omschrijven als behorend tot de grond van de zaak. Zij voegden tal van stukken bij hun aanvraag aangaande hun identiteit, attesten met betrekking tot hun integratie en het schoollopen van de kinderen.

Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de bestreden beslissing op al deze elementen heeft geantwoord. Deze motieven zijn redelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift:

“DOORDAT:

DVZ, tegenpartij in de eerste paragraaf stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen en dat deze via de gewone procedure kunnen ingediend worden;

TERWIJL:

Verzoekers stellen daar tegenover dat het feit dat zij tot voor kort aanzien werden als hebbende een regelmatig verblijf, in afwachting zijnde van het resultaat van hun asiëldossier, de afhandeling van hun voorheen ingediende aanvraag machtiging tot verblijf om medische redenen op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en hun aanvraag om verblijf op basis van artikel 9bis van diezelfde wet

plus de diverse elementen hierna aangehaald, hetgeen volgens verzoekers wel verrechtvaardigt dat hun aanvraag slechts in België kan ingediend worden en niet via een diplomatieke post in het buitenland, zelfs niet in hun land van herkomst, Armenië, omdat er daar geen diplomatieke vertegenwoordiging is van België.”

en:

“DOORDAT:

In de derde paragraaf DVZ erop wijst dat betrokkenen in België asiel aanvroegen op 15 September 2009 en dat de totale duur van de behandeling meer dan veertien maanden bedroeg ;

In de vierde paragraaf wijst DVZ naar de lange duur van de aanvraag machtiging tot verblijf om medische redenen (art.9ter wet van 15.12.1980) voor de moeder van verzoekster [G.L.], voornaamste mantelzorgster : dat een aanvraag van 21.06.2010 - na eerst ontvankelijk te zijn verklaard en recht te geven op verblijf - slechts op 08.02.2013 als ongegrond afgesloten werd ;

TERWIJL:

Wat de 3de en 4de paragraaf betreft: feit is dat de asiëprocedure meer dan veertien maanden geduurd heeft, doch de medische regularisatieaanvraag (op basis van art.9ter) duurde nog langer, meer dan een en dertig maanden ;

Dat men moeilijk inziet, gezien de gezondheidsproblematiek, hoe zowel de mantelzorgers (G., L. en G., H.) als de zieke zelf, zich naar hun herkomstland zouden kunnen begeven om er van daaruit hun aanvraag machtiging tot verblijf in te dienen.”

Dienaangaande wijst de bestreden beslissing erop dat de duur van de asiëprocedure niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd en dat de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend omwille van de ziekte van T.R. ongegrond werd bevonden. Dit laatste wordt door verzoekers niet ontkend. Deze motieven zijn kennelijk redelijk te meer een legaal verblijf ten gevolge van deze ingediende aanvragen niet noodzakelijkerwijze van rechtswege dient te leiden tot de toekenning van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemde-

lingenwet en de duur van deze procedures niet onredelijk lang is, gelet op het aantal aanvragen waarmee de Dienst Vreemdelingenzaken is geconfronteerd en dat de aanvraag gesteund op artikel 9ter van de vreemdelingenwet als ongegrond is afgewezen. Dit betekent dat werd onderzocht of T.R. kan terugkeren naar het herkomstland gelet op de voorgehouden medische problematiek. Voorts stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoekers hun aanvraag kunnen indienen in het visumcentrum te Moskou of Sint-Petersburg.

Verzoekers stellen verder:

“DOORDAT:

In de tweede paragraaf van de beslissing DVZ van 12.02.2013 wordt gesteld dat de erin aangehaalde elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend; en dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform art.9.2 van de wet van 15.12.1980.

TERWIJL:

Verzoekers stellen dat gezien de samenhang en het geheel van de door hen voorgelegde elementen blijkt dat er buitengewone omstandigheden zijn, die maken dat hun aanvraag tot verblijf in België kan ingediend worden in plaats van in het buitenland ;

Wel vermeldt DVZ dat de elementen van integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek;

Dat verzoekers het resultaat wensen te kennen van dit voorgesteld onderzoek.”

Dienaangaande wordt erop gewezen dat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet toe gehouden is over te gaan tot een gegrondheidsonderzoek en de elementen die daarbij horen indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een onderzoek eens verzoekers in het buitenland desgevallend een aanvraag indienen.

Een volgende grief luidt:

“DOORDAT:

In de vijfde paragraaf stelt DVZ dat gezien er schoolmogelijkheid is in Armenië voor de kinderen, dit element geen buitengewone omstandigheid uitmaakt;

TERWIJL:

Verzoekers leggen er de nadruk op dat het kinderen betreft, waarvan de familieleden (zowel de moeder G., L. als de grootmoeder T., R.) van gemengde armeense en azeri-afkomst is, wat op schoolgebied, recreatie, sociale contacten voor- tijdens en na schooltijd tot probleem heeft geleid : vechtpartijen, pesterijen, discriminaties allerhande ;

Dat in de mate van het mogelijke, verzoekers bewijselementen zullen trachten te verzamelen tegen dat dit dossier ter zitting op de RAAD voor Vreemdelingenbetwistingen behandeld wordt;

Dus gezien de gemengde etnische afkomst, kunnen de kinderen niet op een normale manier, zonder vrees, de schoolactiviteiten volgen in Armenië hetgeen ze wel kunnen in België ;

Dit is dus wel een buitengewone omstandigheid;”

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing terecht stelt dat *“betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”* De Raad van State heeft reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Bovendien hebben verzoekers in hun aanvraag niet kenbaar gemaakt dat de kinderen slachtoffer zouden zijn van vechtpartijen, pesterijen en discriminatie door hun gemengde afkomst zodat zij de verwerende partij niet kunnen verwijten niet te antwoorden op argumenten die niet zijn aangehaald. Deze stelling is overigens een loutere bewering.

In de mate dat verzoekers voorhouden nog bewijzen te verzamelen en over te maken aan de Raad wordt erop gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Hetzelfde geldt voor de grief die stelt:

“DOORDAT:

DVZ haalt in de zesde paragraaf aan dat verzoekers in concreto de vrees moeten aantonen te wijten aan de Azeri-afkomst van de moeder van G., L. en de gemengde afkomst van G., L.;

TERWIJL:

Verzoekers zullen in de mate van het mogelijke elementen en/of documenten trachten te bekomen vanuit Armenië die deze situatie kunnen bevestigen, hopend dit tegen de zittingsdatum op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te kunnen overhandigen ;”.

Tot slot is er nog de grief:

“DOORDAT:

In de zevende paragraaf meldt DVZ dat verzoekende partijen zouden kunnen beroep doen op IOM en dergelijke om zo naar hinder terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag in te dienen.

In de achtste paragraaf van DVZ wordt er niet betwist dat er geen diplomatieke vertegenwoordiging voor België bestaat in Armenië, en gevolg hiervan zegt DVZ dat de aanvraag per koerier kan ingediend worden;

TERWIJL:

Verzoekers stellen dat hun azeri en gemengde azeri-armeense afkomst een grote struikelblok is dat in combinatie met de afwezigheid van een woning (dat zij verkochten in het herkomstland korte tijd voor hun vertrek naar België) en in combinatie met de transportkosten, diverse factoren zijn die maken dat zij hun aanvraag in België hebben ingediend en met vanuit Armenië ;

Uit ervaring is gebleken dat een aanvraag per koerier indienen veel vergissingen, complicaties en vertraging met zich meebrengt: het geeft dus geenszins zekerheid en gezien de afwezigheid van contacten is het resultaat weinig betrouwbaar, qua afhandeling in een redelijke termijn en het brengt nogmaals supplementaire kosten met zich mede ;”

Hiermee weerleggen verzoekers niet het kennelijk redelijk motief van de bestreden beslissing dat stelt:

“Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De advocaat van betrokkenen verwijst naar het feit dat er in Armenië geen diplomatieke vertegenwoordiging van België is om er een verblijfsaanvraag in te dienen. In dit verband willen we erop wijzen dat betrokkenen hun aanvraag om machtiging tot verblijf per koerier in kunnen dienen bij het visumcentrum van België te Moskou of Sint-Petersburg (zie www.belgiumvac-ru.com).”

De afwezigheid van een woonst in het herkomstland, transportkosten en mogelijke praktische problemen, die overigens niet zijn aangetoond, maken het indienen van een aanvraag in het buitenland niet bijzonder moeilijk en evenmin tonen verzoekers aan dat de gemengde afkomst een zodanig struikelblok is dat zij geen aanvraag per koerier kunnen indienen zoals de bestreden beslissing suggereert.

Er wordt besloten dat verzoekers met het voorgaande niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een beoordelingsfout kan niet worden vastgesteld. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Verzoekers tonen niet aan dat aan hen toezeggingen of beloftes werden gedaan.

Voorts volstaat de vaststelling dat verzoekers voor het overige niet voldoende uiteenzetten op welke wijze de bestreden beslissing het "objectiviteitsprincipe" schendt hetzij hoe de bestreden beslissing zou zijn genomen met machtsoverschrijding of met afwending van macht.

Het enige middel is ongegrond.

Evenmin doen de ter terechtzitting neergelegde stukken afbreuk aan het voorgaande nu het schoollopen van de kinderen geen verblijfsrecht van rechtswege doet ontstaan, eventuele medische problemen het voorwerp kunnen uitmaken van een aanvraag gegrond op artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een attest van samenstelling van het gezin niet vermag te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN